

DARCY LEE

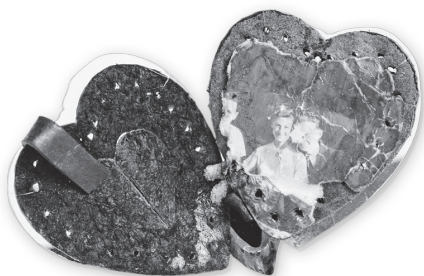
MOTÝL

SRDCE Z OSVIENČIMU

Skutočný príbeh lásky,
ktorá nesmie umrieť

SRDCE
z
OSVIENČIMU

SRDCE Z OSVIENČIMU

DARCY LEE

Preklad: Martina Šturcelová

VYDAVATELSTVO MOTÝL

The Heart of Auschwitz

The Heart of Auschwitz by Darcy Lee © 2025 by Goldmann Verlag, a division of Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH, München, Germany

Cover design: UNO Werbeagentur München

Cover motifs: FinePicR, München

Photo stack: istock/alubalish

Couple photo/pendant: private

Author photo: CCaptured Gravity Photography, LLC

All rights reserved.

Translation © Martina Šturcelová, 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2025

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia, BN: 148970/01

ISBN: 978-80-8164-431-3

Obsah

Prológ	7
Koniec	13
Neboj sa draka	15
Odrezané ruky	23
Anjelské ruky	43
Láska a strata	72
Potkany na poli	103
A26460	142
Guľka a čižma	188
Hľadanie	206
Začiatok	258

Prológ

2008

V záhrade pod vysokánskymi borovicami som hľadala dobrodružstvo. Vzala som šišku a obdivovala jej šupiny usporiadané do radov. Palcom som prešla po jednej z ostrých hrán, keď mi naň zrazu dopadla dažďová kvapka. Zamračené som vzhliadla k oblohe. V diaľke sa sťahovali tmavé mraky.

Z domu sa ozval známy hlas. Moja mama stála vo dverách s rukami vbok. Jej odkaz bol jasný: Pod' dnu, kým nezačne pršať. So šiškou v ruke som horúčkovo hľadala výhovorku, aby som mohla zostať vonku. Mama však začala počítať.

„Jeden, dva, tri.“

Nechtiac som sa usmiala. Rozbehla som sa k domu a prešmykla sa popri mame dnu. Uháňala som cez obývačku aj kuchyňu a obzerala sa po dobrom úkryte. Po takom, kde by ma nenašla.

„Šesť, sedem.“

S búšiacim srdcom som hľadala ideálne miesto. Zrazu som sa ocitla v zadnej časti domu, v hosťovskej izbe, ktorú sme navštevovali len zriedka. Už som sa chcela skryť pod posteľ, ale bolo by to priveľmi očividné. Potrebovala som niečo lepšie.

„Osem, deväť, desať.“

Zrak mi padol na skriňu a uškrnula som sa. Rýchlo som otvorila dvere. Vyvalil sa na mňa kúdol prachu a rozkašľala som sa. Rozohnala som ho rukami a vliezla dnu. Zavrela som za sebou dvere a ocitla sa v tme. Medzi starými šatami v plastových obaloch som sa tlačila čo najviac dozadu.

„Pätnásť, šesťnásť.“

Odsunula som staré hračky a skrčila sa čo najviac, ako sa len dalo, aby som sa zmestila za debnu. S námahou som ju odtlačila a nakoniec sa mi to podarilo. Víťazoslávne som si čupla a objala si kolená rukami.

„Osemnásť, devätnásť, dvadsať!“

Ešte nikdy som tu nebola. Vedela som, že potrvá večnosť, kým ma tu mama nájde. Presne tak to aj dopadlo. Začala som sa nudiť a s povzdychom som potiahla za veko debny. Cez škáru vo dverách prenikal úzky lúč denného svetla a vrhal svetlé škvrny na moje ruky. Potom sa mi pohľad zatúlal hlbšie do skrine. Pristál v zadnom rohu na malej škatuli od topánok, pokrytej pavučinami a vrstvou prachu. Potichu som po nej siahla, mama ma predsa nesmela začuť. Pritiahla som si škatuľu bližšie a zľakla som sa. NEOTVÁRAŤ. Tučné čierne písmo naprieč vekom na mňa hľadelo ako zaklínadlo. Čo asi tak môže byť vnútri? Lezúci hmyz alebo príšera, ktorú tam mama pred rokmi zamkla?

Zamyslene som naklonila hlavu. Ak to napísala ona, mala by som to rešpektovať. Na druhej strane...

Jednoducho som neodolala. Dieťa vo mne túžilo po objave, chcela som spoznať čosi viac zo sveta, ktorý ma obklopoval. Mala Pandora otvoriť skrinku?

S chvejúcimi sa rukami som nadvihla veko a stuhla som. Naozaj som to túžila vedieť? Aké temné tajomstvá sa tam

ukrývali? Mali moc zmeniť to, za koho som sa považovala? Škatuľka dráždila moju samopašnosť. Nemusela dlho čakať. Moja nevinná zvedavosť zvíťazila nad strachom z neznámeho.

Neisto som zašepkala: „Podme na to.“

Zdvihla som veko a zrak mi padol na kôpku fotografií. Siahla som po najvrchnejšej. Boli na nej moji starí rodičia v mladosti na atlantickom parníku. S úľavou som si vydýchla, po vojne predsa emigrovali z Poľska. S úsmevom som pokrútila hlavou nad svojou bujnou fantáziou. Prišery v skrini boli len výplodom mojej predstavivosti. S úľavou som fotografiu vrátila späť a chystala sa zavrieť veko.

V tom okamihu som zbadala akýsi zvláštny predmet. Vytiahla som malé plastové vrečko a ohmatala ho. Vnútri ležalo staré, ošúchané kožené srdce. Prezrela som si ho zo všetkých strán. Boli to dva kusy kože s úzkou štrbinou uprostred, ktorú pod masťou vrstvou špiny takmer nebolo vidieť. Roztrásenými prstami som srdce roztvorila. Svetelný lúč dopadol na dve bledé tváre. Jedna bozkávala druhú a radosť v jej úsmeve nevybledla ani na fotografii starej niekoľko desaťročí. Vtedy som to pocítila. Lásku, ktorá prenikla všetkým. Vyrasila mi dych. Držala som malý kožený medailón a srdce mi priam dunelo v hrudi. Aká tragédia vytvorila takú silnú lásku? Ako sa táto láska začala a ako súvisela so mnou?

Vrátila som srdce späť do vrečka a fotografie odsunula nabok. Podvedome som vzala ďalšiu a zdvihla ju k svetlu. Bolo na nej predlaktie s vytetovaným nápisom A26460. So zdesením som fotografiu pustila, narazila chrbtom do debničky a zapotácala sa.

Váhavo som siahla po ďalšej fotografii. Palcom som prešla po tvári svojej babky, ktorá stála pod bránou s nápisom *Arbeit macht frei*.

V pamäti sa mi začali vynárať obrazy z učebníc dejepisu a do vedomia mi prenikol hlas mojej učiteľky. Spomenula som si, čo sme sa učili o holokauste. V jednej ruke som držala fotografiu babky v Osvienčime a v druhej kožené srdce. Minulosť bola na dosah, a napriek tomu som jej stále nerozumela. Čo mala moja rodina spoločné s týmto hrôzostrašným obdobím? Pripadala som si ako vták, ktorý krúži nad hniezdom. Vidí ho, ale nevie pristáť. Tak som sa pohrúžila do škatuľky a jej zlovestného obsahu, že som si ani nevšimla, kedy sa otvorili dvere.

Namiesto úzkeho lúča teraz ožiarilo celú skriňu jasné svetlo. Postavila som sa a pomaly som sa otočila k mame. Pri pohľade na kožené srdce v mojej ruke jej zmizol úsmev z tváre.

„Čo si to...?“ Zlomil sa jej hlas.

V očiach mala nevýslovnú bolesť. Traumu, ktorú roky potláčala. Zažmurkala, aby premožla slzy, ale ja som sa nevzdávala. Pozrela som sa na ňu s nádejou a túžbou dozvedieť sa viac. S potrebou vedieť a pochopiť. Čo predtým mnou celé roky skrývala? S tichým povzdychom mi podala ruku.

„Poď. Raz si to aj tak musela zistiť.“ Slabo sa usmiala. „Sme židia.“

Zamračila som sa a mama si utrela oči. Židia. Nemožné. Boli sme predsa katolíci. Pevnejšie som zovrela kožené srdce: „Čo to znamená?“

Pozreli sme si spolu film *Schindlerov zoznam* a spolu so slzami prišli aj ďalšie otázky. Mama mi vysvetlila, že práve tento film babku motivoval, aby vyrozprávala svoj príbeh. Rodinné tajomstvá boli zamknuté, ukryté a na svetlo sveta sa dostali až po päťdesiatich rokoch. Príbeh mojich starých rodičov bol o hudbe, láske a genocíde. Môj dedko vraj kožené

srdce vystrihol zo svojej topánky a neskôr si našlo cestu z Dachau do Osvienčimu. Láska mojich starých rodičov sa začala svadbou v gete a vydržala až do konca vojny. Dozvedela som sa aj o inej láske – zakázanej – medzi príslušníkom SS a židovským dievčaťom. Moju pratetu zachránil nacisti, pre ktorého bola láska dôležitejšia než uniforma. A napokon sa v príbehu objavil aj vedúci kaviarne z filmu, teda strýko mojej babky a údajne špión.

Po skončení filmu som cítila ťarchu miliónov zavraždených. Moje tety, ujovia, ich sesternice, starí rodičia. Bolo ich nekonečne veľa. Na plece mi dopadla ruka, ale pokrútila som hlavou.

„Nepovedala som ti o tom, pretože je to ťažká téma. Noc čo noc sa domom niesli mamine výkriky a teraz už vieš prečo. Nehcela som však, aby si aj ty musela niesť túto ťarchu,“ zašepkala mama ubolene.

Chytila som ju za ruku a zatvorila oči. Vtedy som niečo zacítila vo svojom lone a pohľad mi padol na starú rodinnú fotografiu.

„Teraz nesieme ich dedičstvo,“ vyslovila mama pevnejšie.

Zobrala som fotografiu a zahľadela som sa na tváre. Nepoznala som ich, a predsa mi zovrelo žalúdok. Srdce sa mi rozbúšilo rýchlejšie, akoby sa chcelo roztriahnuť a dotknúť sa ich. Na jazyku mi visela otázka, no nevyslovila som ju. Odkiaľsi som vedela, kto tí ľudia sú. Stisla som pery a ešte pevnejšie som objala fotografiu.

„Je to naša rodina. Tieto dve malé dievčatká zastrelili v kanalizácii, keď sa pokúšali utiecť z geta. Staršiu ženu uprostred odviekli nacisti a už sa nikdy nevrátila. Tohto muža zastrelili spolu s peknou ženou vedľa neho. A čo sa stalo s touto ženou, vôbec nevieme. Takže...“

„Stačí! Rozumiem.“ Skočila som rozrušene mame do reči.

Vždy som sa čudovala, prečo je naša rodina taká malá. Teraz mi odpoveď naháňala zimomriavky. Vzali nám ju nacisti. Ich nenávisť, ktorá nepoznala hranice. Stále mi v ušiach zneli mamine slová: „Teraz nesieme ich dedičstvo.“ Áno. Postavila som sa a pritísila si fotografiu našej rodiny k srdcu. Pevnejšie som zovrela maminu ruku a zdvihla zrak upretý do budúcnosti, ktorú pre nás vytvorili.

Genie s autorkou, ktorej dala meno Darcy

Koniec

1945

Medzi listami tancovali slnečné lúče. Žiarivo dopadali na mohutné kmene a dvory, dokonca aj mravce loziace po zemi ich istotne cítili. Absurdné. Slnko kruto pripomínalo nádej, jeho svetlo sa do sveta šírilo rovnako nespútane ako krv.

Čižmu mala určite plnú krvi, ale necítila to. Všetkým zmodrali nohy od mrazu. Ich telá boli len kosť a koža, poslúchali tupú vôľu. Mnohí podľahli ľadovému chladu a ani vreskot detí, ktoré triasli matkami, či výkriky mužov nad vykrútenými údmi svojich žien ich neprinútili obzrieť sa. Mnohokrát už videla pohľad smrti v očiach druhých. Neomylne vedela rozpoznať, keď niekto stál na okraji priepasti, srdce podľahlo nekonečnému boju s hladom a duša sa poddala vyčerpaniu.

Bezmyšlienkovite si z podpätku vytiahla guľku a odhodila ju nabok. Keby bola tušila, že prežije, bola by si ju nechala. Predpokladala však, že aj tak všetky zomrú. Počúvala to celé roky a teraz na krutom konci tomu uverila. Konečne ostanú jej posledné modlitby vyslyšané. Ani sa nepohla, keď na kameň narazila niečia lebka, a sotva žmurkla, keď sa roztrieštilo telo. Nacisti ich zastrelia ako všetkých ostatných.

Šesť rokov zoči-voči smrti a teraz prišiel rad na ňu. Takmer cítila bázeň, áno, ochotne by sa jej odovzdala. Nepočula jej volanie prvý raz. Príslušníci SS zhadzovali čoraz viac tiel z mosta a ona sa oddala svojmu osudu.

„Halina, už nevládzem. Nemôžem.“

„Musíš.“

„Nie. Toto je určite koniec,“ šepla do dunenia čižiem a tiel, ktoré dopadali na studenú tvrdú zem.

Ak už nevládala kráčať, bola mŕtva. Dúfala len, že ju strelia do hlavy a všetko sa rýchlo skončí. Ak človek pričasto videl, ako sa telá zmietajú a zvíjajú pred posledným výdychom, prial si iný koniec.

So slzami v očiach sa pozrela na sestru svojho milého, keď znovu začuli rev strážnikov.

„Poďme! Ďalej!“ ozývalo sa z mosta.

„Ach, moja. Obávam sa, že ešte nie je koniec.“

Neboj sa draka

1938

„Nemôžem! Musím trénovať. Jednoducho to nechápeš.“

„Naozaj?! Prosím, nenechávaj ma s Jurekom samu.“

„Počul som to.“

Genie žmurkla na svoju malú sestru Halinku, aby to ich brat nevidel. Obidvoch súrodencov veľmi milovala, ale s Halinkou mala výnimočné puto. Veď kto by jej to vyčítal? Sama sestre vybrala meno, keď sa narodila.

„Oci, myslíš si, že sa to dá? Tieto šaty nevyzerajú, že by ich mohla nosiť Ester,“ povedala Genie otcovi.

Uhladila si svetlomodré bodkované šaty a zatočila sa v nich, zatiaľ čo otec s úsmevom ustúpil o krok dozadu.

„Asi to bude tým, že večer nebudeš hrať kráľovnú Ester, zlatko. Musíš počkať pár mesiacov. Zato dnes oslavujeme Jom Kipur*. Nepočuješ už trúbky? Poď, sadni si. Dokončím ti účes.“

* Jom Kipur, známy ako Deň zmierenia alebo Deň pokánia, je najvýznamnejší sviatok židovského kalendára. Slávi sa v desiaty deň mesiaca tišri, ktorým sa začína židovský rok (september/október). Je to pôstny deň, ktorý je sprevádzaný 25-hodinovým prísnyim pôstom a intenzívnymi modlitbami za odpustenie hriechov. Súčasťou rituálu je trúbenie na baraní roh šofar (pozn. red.).

Halinka sa doľapkala z izby, pravdepodobne hľadala mamu, zatiaľ čo ich brat sa ani nepohol. Ležal rozvalený na posteli, prestal si hádzať loptu do vzduchu a vyplazil na Genie jazyk. Tá mu grimasu opätovala. Otec sa posadil vedľa nej a začal jej kefovať dlhé tmavé vlasy siahajúce až po boky.

Jurek skrátka len žiarlil. Zo všetkých na gymnáziu vybrali do roly kráľovnej Ester v školskom divadle práve Genie. Pri tom len nedávno nastúpila! Zachráni všetkých židov a bude oslavovanou hrdinkou.

Okrem toho tam mali byť aj jej kamaráti Irina, Henka, Rutka a Mietek. Uvidia, ako stojí na javisku v tých najkrajších šatách a s trblietavou korunou. S Henkou a Rutkou si však Genie ešte musí pohovoriť, aby Mieteka naozaj priviedli. Musí ju vidieť v úlohe kráľovnej. A ktovie, možno by tú korunu mohla mať aj na svojej svadbe. Mietek by sa na ňu uškrnul s krivými zubami, potriasol by jantárovohnedými kučerami a prisahal by jej večnú lásku. Genie by sa naňho usmiala a to všetko pred očami ich rodiny.

„Eugenia!“

Genie sa strhla, keď sa pred ňu postavila Kogutová s rukami vbok.

„Máš štrnásť rokov, Eugenia. Už si mladá dáma, takže by si nemala toľko vysedať pri otcovi. Ani ty, Jurek. Nejde mi do hlavy, prečo sa vy dvaja stále motáte otcovi po spálni. Dohodli sme sa predsa, že sem môžete chodiť len v sobotu. Poď, urobím ti účes a, preboha živého, kto ťa navliekol do tých smiešnych šiat?“ vyprskla Kogutová.

„Tato. Nepáčia sa ti?“

„Nie.“

Genie prižmúrila oči a s povzdychom dovolila Kogutovej, aby ju vyviedla z izby.

Stihla ešte hodiť krátky pohľad na Jureka. Otcovi sa už na gazdinú sťažoval, no vyslúžil si akurát pokarhanie, že ju opäť nazval Kogutkou. Genie sa len tak-tak udržala, aby sa nerozozmiala. Kogutka – „kohútka“ bola celkom výstižná prezývka.

Genie počas česania neustále mykala hlavou. Nepáčila sa jej komôrka gazdinej, zdala sa jej primalá, ale aspoň nemuseli ísť hore do jej vlastnej izby.

Napokon sa Kogutovej podarilo zaplietť Genie vlasy do dvoch vrkočov a dievča vybehlo na prvé poschodie. S úsmevom sa pozrelo na zadnú stenu svojej izby, ktorá bola celá pokrytá bábikami a hračkami. Na poličkách nebolo ani kúska voľného miesta, hoci tie skrývali len časť jej pokladov.

Genie už síce bola staršia, no Kogutová ju napriek tomu nevedela presvedčiť, aby sa tých vecí zbavila. Aj tak ich chcela odložiť pre Halinku. Malá sestra bola na Genine vzácne hračky a bábiky ešte trochu primalá, jedného dňa by však mali patriť jej.

Genie si sadla na posteľ a vzala si jednu z obľúbených bábik – porcelánovú z Viedne. Prstami prešla po jej krištáľovo-modrých očiach a usmiala sa. Na spanie potrebovala bábiku len vtedy, keď mala zlý sen, že sa nedostane na konzervatórium. Hra na klavíri bola pre ňu takmer všetkým a chcela sa jej venovať aj profesionálne. Keby mohla každú sekundu tráviť pri klavíri, umrela by šťastná.

Z obývačky k nej doľahol Kogutovej hlas. Zagúľala očami, vrátila bábiku späť na poličku a na schodoch zámerne spomalila. Každý schodík schádzala jednotlivito a skokom. Z misy na mahagónovom stole si uchmatla jablko a zvalila sa na pohovku. Mama ako zvyčajne tancovala a spievala *Carmen*. Už mala na sebe večerné šaty, ktoré si Kogutová pri vchode do kuchyne obdivne premerala.

„Nemohla by si prestať spievať v dokonalej nemčine a radšej pustiť nejakú perzskú hudbu? Musím cvičiť na kráľovnú Ester,“ prosila Genie.

„Tancujem na vašu počesť.“

Genie zastanala, hneď si však sadla ku klavíru, aby sa pri ňom utešila. Nehovorila po nemecky tak dobre ako mama, no na druhej strane nechápala, prečo by sa to mala učiť práve teraz.

Reči o vojne sa pre nich stali takmer pozadím každodenného života. Už v tridsiatom ôsmom vládla celý rok paranoja. Pritom sa mali dobre. Múdri ľudia v rádiu tvrdili, že Poľsko sa nevzdá Baltského mora a že zvíťazí, lebo Nemecko má len tanky z lepenky. Nato s úsmevom preladili na stanicu, ktorá hrala Chopina. Bolo to oveľa vkusnejšie.

Genie práve hrala jeden zo svojich obľúbených valčíkov od Chopina, keď na ňu skočila Halinka. Odtrhla ju od klávesov a ťahala k zvyšku rodiny. Smiali sa Jurekovi v smiešnom ľanovom rúchu, no hneď stíchli, keď sa Kogutová otočila a prebodla ich ničivým pohľadom. Ochranne objala Jureka okolo pliec a viedla ho cez vchodové dvere za mamou.

Genie chytila Halinku za ruku a spoločne nasledovali brata. Až kým ich nezadržal široký úsmev, ktorý už vôbec nebol nahnevany.

„Podťe sem, dievčatá moje.“

Halinka sa spýtavo pozrela na Genie a vošli do altánku za otcom. Tato si sadol a sestry tiež. Bol to krásny večer. Populičné lampy osvetľovali kvety v ich malom raji. Altánok stál uprostred ich záhrady a Genie vedela, že keby vyliezla na jeden zo stromov, pravdepodobne by na druhom brehu rieky videla Wawel. Večerná slávnosť bola taká hlučná, že si takmer vedela predstaviť, ako dole pri hradnom kopci chráni hrad fučiaci drak z legendy a nikdy sa od neho neodlúči.

„Dnes už nijaké žarty, vy dve. Je Jom Kipur, čas radosti. Prosím, nesťažujte Jadwige život. Pracovať pre našu rodinu je pravdepodobne dosť ťažké aj bez toho. A prestaňte ju volať Kogutka, aspoň keď vás môže začuť.“

„Tato! Nechce, aby som bola s tebou. Myslí si, že som na to už veľká,“ nariekala Genie.

„Možno áno, ale aspoň si užime dnešný večer. Deti, mladé dámy a dospelí spolu. Čo vy na to, dievčatá?“

Genie a Halinka nadšene prikývli a otec im obom dal bozk na líce. Vzal Halinku do náručia, Genie objal okolo pliec a spolu kráčali pomedzi záhony okolo vchodu do domu. Až keď vyšli na ulicu, Genie si uvedomila, že otec mal predtým pravdu. Aj ona teraz počula trúbky.

* * *

Počas jazdy ulicami mávala Genie obchodníkom. Pozdravila svojho obľúbeného pekára, ktorý sa na ňu usmial. Krakov bol skôr turistickou atrakciou než moderným veľkomestom, a preto chodila Genie do školy na bicykli. Bolo to bezpečné a jej rodičov aj tak priveľmi zamestnával obchod, aby ju vozili.

Ponáhľala sa, aby neprišla neskoro. Ako na potvoru dnes Kogutovej trvali raňajky dlhšie. Aj keď ju mama naučila variť a zvládať základné domáce práce, stále s tým mala problémy. Genie išla popri rieke a usmievala sa nad jej pokojom. Na druhom brehu sa týčil Wawel. S tehlovými vežami, červenými škridlovými strechami a množstvom okien bol krásny. Dnes však Genie nemala čas obdivovať ho. Myslela na legendu o drakovi, ktorý v ňom prebýval. Predstavovala si divoké šupinaté stvorenie, ktoré vystrkuje hlavu z veže a sleduje Genie svetlozeleným okom. S miernym pocitom strachu šliapla do pedálov.

Pri škole zoskočila z bicykla a zamiešala sa medzi žiakov, ktorí vchádzali do veľkej budovy. Potešilo ju, keď zbadala Mieteka s rodičmi. Odložila bicykel a zamierila k nim.

„Dobré ráno, Mietek. Stihol si tú úlohu z matematiky?“

„Jasné, samozrejme. Ty nie? Prečo ma to neprekvapuje? Vieš, Genie, existujú aj iné predmety než hudba. Možno by si sa mala venovať aj tým, ak chceš zvládnuť prvý ročník na gymnáziu,“ povedal Mietek so šibalským úsmevom.

Jemne ju štuchol do rebier a Genie mu s predstieraným pohoršením odrazila ruku.

„Mietek má pravdu. Nezabudni, si u nás kedykoľvek vítaná a môžete sa učiť spolu,“ zapojila sa láskavo jeho mama.

Obe rodiny si boli odjakživa veľmi blízke. Genie mala rada Mietekových rodičov a volala ich teta a ujo. Aj preto bude ich svadba výnimočná.

„Ďakujem, teta, ale obávam sa, že na to nemám čas. Budúci rok mám prijímačky na konzervatórium a musím ešte veľa cvičiť. Mimochodom, otec vám odkazuje, že sa máte zastaviť v obchode. Nový matrac už prišiel,“ oznámila Genie.

Mietekovi rodičia prikývli a zamávali na rozlúčku.

Pri vchode do školy čakala kamarátka.

„Ahoj, Genie! Ideš dnu?“

„Áno, Irena. Nevidela si Henku a Rutku?“

„Už sú dnu. Pod!“

Genie hodila prekvapený pohľad na Mieteka. Chytil ju za ruku a spolu bežali do triedy.

Čakal ich náročný školský deň. Začiatky po zimných prázdninách bývali vždy ťažké. Každé leto trávila ich rodina dva mesiace v kúpeľoch Szczyrk v Karpatoch, v zime tam zostávali kratšie. Lyžovanie však Genie bavilo a mala veľmi rada svojho inštruktora Poldeka Pfefferberga. Mama s nimi

v zime nechodievala, čo ťažko znášala Halinka. Genie ju musela utešovať, že mama im chcela dopriať viac času osamote s otcom.

Teraz sa Genie mohla konečne zas tešiť na hudobnú výchovu. Hrala na klavíri s kamarátkami a spievala v zbore. Po škole sa ponáhľala domov a večerala so súrodencami. Zavola-li na rodičov v dolnej kancelárii, keď mala Kogutová konečne hotovú kyslú kapustu.

Po večeri Genie pošepkala Halinke, aby ostatným porozprávala o svojom údajnom priateľovi. Všetci síce vedeli, že nejakého bude mať v blízkej budúcnosti najskôr tak Genie, bolo však treba nejako odpútať pozornosť rodičov.

Genie ticho zamrmľala ospravedlnenie a po špičkách sa vzdialila od stola. Sadla si za klavír a nežne prešla prstami po klávesoch. S úľavou zošliapla ľavý pedál a potichu spustila valčík. Hrala pomaly a opatrne, počúvala so zatvorenými očami. Plán jej vyšiel a na tvári sa jej mihol úsmev.

Zjavne jej však bolo súdené ťažké detstvo. Nieкто ju totiž náhle odtrhol od klavíra, až sa zľakla.

„Eugenia Gisela Weinová. Predsa len nie si až taká prefíkaná, ako si myslíš. Najskôr domáce úlohy.“

Genie si hundrala popod nos, kým ju Kogutová ťahala po schodoch nahor.

Po niekoľkých úmorných hodinách konečne sedela na lekcii klavíra. S učiteľom pracovala na niekoľkých náročných pasážach a pochválil ju, ako to robili všetci jej oblúbení vyučujúci.

Vtom začula telefonovať mamu a sklopila hlavu. Dúfala, že otec vie, koľko je hodín. Hodiny klavíra mala len trikrát do týždňa, nie každý deň. Práve preto neznášala, keď ju volali pomáhať.

„Genie, zlatko, choď pomôcť tatovi do obchodu. Je v kancelárii a čaká ťa,“ zavolala mama.

Genie prikývla a zakrývala sklamanie. Odprevadila učiteľu k dverám, potichu sa vrátila a opäť si sadla za klavír.

Vedela, že v poslednom čase prišlo veľa objednávok, otec to nerobil naschvál. Bol právnik a celé roky pracoval ako advokát. Lenže po smrti rodičov zdedili s bratom obchod s nábytkom. Nebola to predsa Genina vina. Túžila iba hrať na klavíri. Nešlo jej o vystupovanie, len o hranie. Dúfala, že to na konzervatóriu pochopia.

Hrala ďalej, a keď ju už nikto znovu nezavolať, uvoľnila sa. Vedela, že má veľké šťastie na krásne detstvo aj rodinu, v ktorej sa mohli celý deň doberať a aj tak si po večeri zatancovať. Žila v nádhernom dome s klavírom značky Bechstein, na ktorom mohla hrať, kedykoľvek sa jej zachcelo. Veselo sa smiala s kamarátmi, jedávala dobré jedlo. Mohla spomínať na všetky spoločné prázdniny.

Možno práve na to detstvo slúži. Má ukázať, aký by mohol byť život, kým sa nezmení na niečo škaredé, čím nikdy nemal byť.